

opusdei.org

Guds ande på våren

Ett närmande till
Pingsthändelserna

2009-05-25

Det var vår, när Gud skapade världen – så sägs det hos en kyrkofader under antiken. Där bakom står väl knappast någon teologisk reflektion över skapelsen, men en försiktig aning om människans och naturens hemlighet och om deras sammanhang.

Även de, som i människan bara ser ett stycke natur, bli under våren

upphunna av ”problem”, när ljuset blir allt mer bländande och får en vanlig äng att inbjuda till estetisk extas. Försöket att rädda sig genom en otydlig ”bekännelse” till en opersonlig transcendens – naturen eller världsalltet – får inget fäste: alltför mycket ljus, alltför stor skönhet. Många söker då det hemlighetsfulla under den egna myllan i det mörka undermedvetandet. Och de skördar esoteriska illusioner eller ihålig ångest.

Den som tror kan uppleva vår och pingst som nära förknippade med varandra: som ett spirande av nytt liv. ”Veni Creator Spiritus – Kom, Skaparande” ... Den helige Ande – Gud och kärleken inom Treenigheten – verkar ”utåt” – *ad extra*, säger teologerna – och skapar liv – en ”ny skapelse”. Guds ande upplyser förståndet, stärker viljan och öppnar

det slutgiltiga perspektivet, i det att han låter oss säga: ”Abba, Fader”.

Pingsten tillhörde med Pascha och Lövhyddohögtiden israeliternas så kallade pilgrimsfester. Det var skördefest och också åminnelse av överlämnandet av lagen på berget Sinai. Med den helige Andes utgjutande fick tacket för Förbundets Gudsgåvor och skörden sin fulländning. *Då hördes plötsligt från himlen ett dån som av en stormvind, och det fyllde hela huset där de satt. De såg hur tungor som av eld fördelade sig och stannade på var och en av dem.* Det är de tecken, som i det Gamla Förbundet, brukade följa Guds närvaro: vind och eld.

Som Guds ande i begynnelsen svävade över vattnet, så rör den nu – mycket intensivare, mycket tätare och närmare – vid människorna. Det hebreiska ordet för vind – ruah – kan både betyda anda och ande. Guds

gärningar kan vara milda eller starka, lågmälda eller häftiga men alltid skapande. Pingstdagens stormvind har till följd, att Kyrkan inte bara är en institution utan en levande organism. Den trycker också ut kraften, med vilken Gud tränger in i själarna. Detta var också deras upplevelse, de som strålat samman, för att se, vad som hade skett. Petrus predikan träffade dem i hjärtat. Följden blev, att de frågade varandra: "Vad betyder detta?" (Apg. 2:12)

Den helige Josemaría visar särskilt på följsamhetens grundhållning: "...för den helige Ande är den som med sina ingivelser ger våra tankar, önskningar och handlingar en övernaturlig prägel. Det är han som manar oss att ansluta oss till Kristi lära och införliva den på djupet, han som ger oss ljus så att vi blir medvetna om vår personliga kallelse och styrka för att genomföra allt som

Gud förväntar sig av oss.” (När Kristus går förbi, 135)

Veni Creator Spiritus – Kom Skaparande ber: ”Accende lumen sensibus” – tänd ett ljus i mitt sinne. Låt mig i naturens skönhet ana Din kärlek. Låt mig som Herren en gång känna, när hans ”se på ängens liljor” inte blev en estetisk känsla utan visade på ”er himmelske fader.”

Vi får inte heller stanna vid sinnenas underbara hänryckning över det sköna utan rikta vår uppmärksamhet uppåt. I det inre ljuset som en andens gåva öppnar sig människans egentliga hemlighet, Guds barnaskaps hemlighet.

Femtio dagar efter påsk lade lärjungarna antagligen inte märke till vårens fläktar, för deras blickar var helt riktade inåt och uppåt. De upplevde den utlovade anden som eld och stormvind. Och genast började de förkunna Gud i Jesus, som

blivit människa, dött, uppstått och blivit förhärligad. Med detta började Kyrkan blomma – på våren.

av Josef Arquero

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
guds-ande-pa-varen/](https://opusdei.org/sv-se/article/guds-ande-pa-varen/) (2026-02-28)